

Co je to sociální trojčlennost

Sylvain Coiplet

Člověk se stává čím dál složitějším a s ním i lidská společnost. Často však chce mít sám sebe jednoduššího než je, redukovat se na nějaký vzorec nebo dokonce na politickou stranu. Zasadit se za sociální trojčlennost znamená pracovat na takové společnosti, jež člověka přijímá v jeho celistvosti, se všemi jeho zdánlivými rozpory.

Zdravá společnost předpokládá rozdělení společnosti na tři oblasti: duchovní život (kultura a vzdělávání), hospodářský život (ceny a měna) a právní život. Tyto tři oblasti jsou na sebe tak odkázány, že nadvláda jedné z nich má katastrofální zpětné účinky na obě zbylé oblasti. Hnutí za sociální trojčlennost* se snaží upozornit na tento úpadek a ukázat nové perspektivy.

Oblasti společnosti by se měly rozvíjet autonomně (samostatně) a tím na sebe pozitivně působit. Teprve když tyto oblasti nebudou směřovány, mohou přivést k rozkvětu své vlastní zákonitosti a vlastní ideály: svobodu v duchovním, rovnost v právním a bratrství v hospodářském životě.

Každý člověk je menšinou – svoboda v duchovním životě

Svobodný duchovní život, jako svobodně tvořící umění a vzdělávání, buduje schopnosti, jež lidstvo potřebuje pro svoje myšlenkové i hmotné přežití a další rozvoj. Schopnosti se mohou vyvinout jen ze svobodného ducha. Vše, co souvisí se schopnostmi, patří do oblasti duchovního života: hospodářští podnikatelé s reálnou (a ne na hospodářské moci založenou) schopností vést podnik patří k duchovnímu životu stejně jako výuka. Kromě toho jsou všechny formy kapitálu a úvěrů otázkou schopnosti vytvořit z majetku hospodářský proces a tím otázkou duchovního života.

Stejně je i posuzování jiných lidí schopností, kterou se vyznačují pouze osobnosti svobodného duchovního života. Proto by měla být jurisdikce vyňata z právní složky státu.

Myšlenky jsou svobodné a proto je duševní vlastnictví arogancí (patenty a autorská práva). Člověk má být duchovně svobodný a proto jsou nanucené příslušnosti ke skupinám a z toho vyplývající skupinová, jazyková a hodnotová omezení zavrženíhodná. Každý člověk je menšinou. Svoboda – na rozdíl od politiky – nezná žádné kompromisy, nýbrž jen toleranci. Ten, kdo jedná z přesvědčení, nebude chtít zakazovat cizí jednání. Stanoví si priority a bude (pokud možno) spolupracovat se stejně smýšlejícími, aby bylo jeho jednání účinnější. Skupiny, které si nárokují právo na výjimečnost (jako např. politické strany, katolická církev a víceré sekty), časem samy zaniknou.

Každý člověk je lidstvem – bratrství v hospodářském životě

Hospodářský život se skládá z výroby, oběhu a spotřeby zboží, čímž jsou uspokojovány lidské potřeby. Nestátní organizace budou tyto potřeby zkoumat a vyvodí z nich potřebám odpovídající kontrakty a cenovou regulaci. Prvé náznaky možno najít v spravedlivém obchodě (fairtrade), jež proti slepému trhu staví

dlouhodobé kontrakty a vyznačuje se svou ohleduplností.

Důsledným uspořádáním hospodářství se některé zásahy státu stávají zbytečnými. Potřebná změna struktur už není věcí státu ale věcí samotného hospodářství. Regulace cen asociacemi totiž neprobíhá přímo, ale skrze regulaci počtu zaměstnanců na odvětví. Ale i procesu koncentrace, této tendenci dnešního hospodářství k centralizaci, se dá lépe zabránit asociacemi než státním protimonopolním úřadem. Stát má totiž na monopolech zájem, a proto proti nim bojuje jen polovičatě. Spolupůsobením výrobců a spotřebitelů, kteří mají protichůdné zájmy, směřují asociace k správné velikosti. Koncerny ustupují sítím, jež se nedrží žádných politických hranic a nezvrhávají se v novou diktaturu.

K hospodářství patří i peníze. Už nebude existovat žádná státní peněžní politika ani mezistátní peněžní politika (jako u eura). Peníze, které mají jinak vždy tendenci odtrhávat se od hospodářské reality, mají znovu získat konkrétní hodnotu vzdáním se hypotečních úvěrů a udělováním výlučně osobních úvěrů. Úloha státu se tu omezí na to, aby nedovolil lichvářské úroky. Bez výrobních prostředků není co prodávat. Peníze musejí proto vznikat tam, kde jsou nasazeny výrobní prostředky, tj. decentralizovaně v každém jednotlivém podniku, a zmizet, když tyto výrobní prostředky už nic nevyrábějí. Jen takto omezenými penězi (resp. omezenými akcemi) lze zabránit každé inflaci a měnové spekulaci. Každý člověk má jeden hlas – rovnost v právním životě

V státním právním životě jsou si před zákonem všichni rovni. Odehrává se v něm všechno to, co musí záviset na mínění a pocitu každého svéprávného člověka (např. vnější a vnitřní bezpečnost). Na rozdíl od duchovního a hospodářského života se tu člověk musí smířit s tím, že může být přehlasován.

Státní život však není žádnou nadstavbou nad občanskou společností, ale jen jedním z její článků (vedle hospodářského a duchovního života). S demokratizací státu mělo poručnictví nad-státu už dávno ustoupit společnosti se dvěma autonomními sférami – duchovním a hospodářským životem. Sotva co z toho však lze pozorovat. Jestli pomůže víc demokracie nebo nějaká přímější demokracie, je ale sporné. Stát by spíše měl být souběžně s tím ve jménu svobody a bratrství mnohem víc omezován.

Prvé náznaky toho najdeme v samotném slově demokracie. Většinou se do ní zahrnují nejen svobodné volby, ale i nezávislá média. Ten, kdo v tomto smyslu myslí důsledně dál, bude muset požadovat i nezávislé školství.

Proto trojčlennost při změně hospodářských poměrů nestaví na politické moci nebo na násilí, ale na svobodně získaných poznatcích. Jen tak se můžeme vypořádat s ekonomickými a ekologickými potřebami našeho globalizovaného světa. Každý člověk je mostem – spolupůsobení extrémů

Každý člověk je zároveň menšinou, občanem i představuje celé lidstvo. Společenské instituce však musí být vybudovány jednodušeji. Mohou brát v potaz vždy jen jedno z toho. V užším smyslu slova nemůže být žádná společenská instituce lidskou. Proto může člověk v jedné instituci uskutečnit jen část sebe samého. Lidskou se společnost stává až spolupůsobením společenských institucí, když se tyto začnou skutečně doplňovat bez toho, že by se chtěly navzájem pohltnout.

Kdo ale zaručí, že se společenské instituce se svými jednostrannostmi nerozejdou různými směry? Nikdo jiný, než člověk sám. On je to, kdo staví mosty. Je nejen občanem ve státě, ale je aktivní i v hospodářství a v kultuře. I přepracovaný učitel je konzumentem a tedy nejen součástí školy (duchovního života) ale i součástí hospodářského života. Člověk je jednotou společnosti, a čím více se ho to týká, tím lépe.